

Hop a skop. Haneka ťape za svým novým kamarádem, seč jí síly stačí. Přece jen Lvíček Tuláček má nohy hned čtyři, zatímco ona se musí spokojit se svýma dvěma. Lvíček občas zastaví, dá si s Hankou malou pauzu, a pak zase putují dál.

Už přešli čtyři palouky, posvětili v lese nedaleko mraveniště a teď kráčejí podél potoka. Vesnicím a měštům se raději vyhýbají. Tuší, že živý lev uprostřed obydleného náměstí by způsobil poprask. A bůh ví, jaké překážky by jim to na jejich cestě za dobrodružstvím přineslo. O takové překážky nestojí.

Ponocovali v borovicovém háji, kde se Haneka stulila bok po boku Lvíčka. Její malý polštářek zdaleka nebyl tak útulný jako hřejivá lví hřiva a srst. Tiché vrčení Tuláčka ukolébalo děvčátko ke spánku raz dva. Zdál se jí krásný sen. V něm spolu se Lvíčkem našli jejich ztracené rodiče a všichni pak společně tancovali kolem ohně.

“Vstávej, holátko. Je načase vyrazit,” budí Lvíček Haneku. I dneska míjí všechny vesnice velkým obloukem. Ale nakonec se střetu s lidmi nevyhnou. Krátce po poledni dojdou na česko-slovenské hranice. Vedle silnice tu vede i stezka pro pěší, jenže na ní stojí pan celník. Každý kdo chce projít, mu ukazuje jakousi průkazku.

“Váš cestovní doklad?” táže se celník Haneku s Tuláčkem. Copak Lvíčci mají nějaký doklad? Leda tak otisk své tlapky a pach, podle toho se navzájem poznají ve smečce. Haneka je jen malé děvčátko, bez rodičů i dokladů. Ani jeden z nich nikdy na žádných hranicích nestál. Vůbec netuší, co to po nich pán v uniformě chce. Ale cítí, že bez onoho dokladu se dál nedostanou.

“Co teď?” táže se Haneka Lvíčka? Jindy ukecaný lev je najednou podezřele zamklý. S tímto nepočítal. Čekal různé překážky na cestě, ale že musí mít nějakou knížečku s razítky, aby prošel kus světa, to opravdu neočekával.

“Co budeme dělat?” opakuje děvčátko do kola jako kolovrátek. Má slzy na krajíčku. Tak moc se těšila, že uvidí kus světa, a teď má zůstat doma? V ručkách si žmoulá konec jednoho z copů a po očku sleduje Tuláčka, zda už něco nevymyslel. On má vždycky nějaké řešení a dobrou radu. Ale její kamarád zatím mlčí a zamyšleně kouká kamsi před sebe.

Minuta, dvě, deset, půl hodina. Ticho by se dalo krájet. Někde v dálce přecházejí lidé hranici a mávají se svými doklady.

Najednou se Lvíček rozzáří jak měsíček na nebi. “Mám to, vrrr!” a táhne Haneku pryč od hranic do lesa. Děvčátko za ním cupitá, sotva mu stačí. Nožky se jí pletou, div neupadne, ale je zvědavá, co to Lvíček vymyslel. Pro něj opravdu nic není problémem a na všechno má řešení.

“My si ho vyrobíme,” vybafne Lvíček.

“Co? Já ti zas nerozumím.”

“Holátko, je to jednoduché, jakože Tuláček je jméno mé. Seženeme si tužky, papír, pastelky, vyfotíme se a ty proklaté doklady si uděláme po svém.”

Jak Lvíček řekl, tak se i stalo. Oba se u toho náramně bavili několik hodin. Haneka stříhala a lepila. Lvíček se zase chopil pastelek a vytvořil nádherné obaly, aby se jim zbrusu nové doklady hned neponičily. Cesta je daleká a kdo ví, zda ještě nebudou překračovat nějaké jinačí hranice.

“Tak a ještě tam obtisknu tlapku a můžeme běžet k panu celníkovi.” Ťap a plác, doklad je hotov.

A co vy, milé děti, už máte svůj cestovní pas, díky kterému můžete společně se Lvíčkem Tuláčkem a Hanekou vyrazit na hravou cestu do neznáma? Ne? Co si ho vyrobít...